

и никои не рѣква или на сынаси, или на
 слугата си, стори еде кое сло: но есз
 сичкото това, за което многу пати на ед-
 ного стара оумо никакъ не стигналь, на
 едно дѣте стигналь да стори нѣкое сло,
 или да излаже, или да ѿкрадне. За това
 треба таа мисль да са педѣшва сз твѣрдѣ
 голѣмо прилѣжаніе, за да са ѿбѣчва че-
 ловѣккз ѿ дѣтства на доброто, и това твѣр-
 дѣ голѣмо вѣрданѣ йска. Ако ли това не
 баде, ами са повѣрка, та са ваѣа онаа мла-
 да душа вз нѣкоа погрѣшка, не е возмож-
 но послѣ да са исцѣли: и ако е возможно,
 но твѣрдѣ мачно. Защо „какъ то печати-
 „ тѣ (мюхюритѣ) потаватъ вз магкѣатъ
 „ вѣскз, така наѣкитѣ (или добри бѣли и-
 „ ли сли) са тѣпосватъ и са изобразаватъ
 „ вз души тѣ на младѣитѣ“ дѣма Платѣрхъ.
 И какъ то единъ садъ дрѣвенъ или глинанъ
 каквото тѣрнемъ вз него исперво, и драпне
 неговата мѣрса (или добровѣнна или сло-
 вѣнна бѣла), не е возможно послѣ да са ѿ-
 мѣрше ѿ неа: така и человекъ, какъ то
 са наѣчи ѿ дѣтства, така си ѿхѣди до ста-
 рость.